

Fővárosi Ítéltábla

20.Gf.40.131/2022/4-II.

A Fővárosi Ítéltábla a Madari Ügyvédi Iroda (cím1, ügyintéző: dr. Madari Tibor ügyvéd) által képviselt felperes (cím2) felperesnek a Nagy és Kiss Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr. Nagy Szilárd ügyvéd) által képviselt alperes (cím4) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. február 24. napján meghozott és a 12. sorszámú végzéssel kijavított 9.G.41.756/2021/11. számú közbenső ítélete ellen az alperes 13. sorszámú benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében 4.296.752 forint és ezen összeg után 2021. december 1-től a kifizetésig a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: r.Ptk.) 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete jogalapjaként az általa az alperes jogelődjével 2008. április 23-án megkötött kölcsönszerződés érvénytelenségére hivatkozott. Az érvénytelenség okát elsődlegesen a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: r.Hpt.) 213. § (1) bekezdés a) és e) pontjában, másodlagosan az r.Ptk. 209. § (1) és 209/A. § (2) bekezdésében jelölte meg. Állította, hogy a szerződés nem tartalmazza a kölcsön összegét, illetve a törlesztőrészeket számát. A másodlagosan megjelölt érvénytelenségi ok fennálltát arra alapította, hogy tisztességtelenek az árfolyamkockázatot az adósra hárító szerződési feltételek, mert nem kapott az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) ítéleteiben meghatározott követelményeknek megfelelő tájékoztatást. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként túlfizetése visszatérítésére kérte kötelezni az alperest

elsődlegesen jogalap nélküli gazdagodás, másodlagosan a szerződés hatályossá nyilvánítása folytán.

[2] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés megfelel az r.Hpt. előírásainak, és a külön okiratba foglalt tájékoztatóval együtt világosan és érthetően, az EUB ítéleteiben meghatározott valamennyi követelménynek megfelelően feltárja az árfolyamkockázatot.

[3] Az elsőfokú bíróság kijavított közbenső ítéletével megállapította, hogy miután a felperes és az alperes jogelődje között 2008. április 23-án létrejött, 7000087164 számú, 15.000.000 forint kölcsön szolgáltatására kötött kölcsönszerződés semmisségi ok miatt a kötelmi hatályát a szerződés megkötésekor nem válthatta ki, a felperest megilleti e perben a szerződés érvénytelenségéből fakadó jogkövetkezmények alkalmazásának követelését jelentő jog.

[4] Tényként állapította meg, hogy a felperes 2008. április 18-án kölcsönkérelmet nyújtott be az alperes jogelődjéhez, majd 2008. április 23-án deviza alapú kölcsönszerződést kötött vele. A kölcsön összege 15.000.000 forintnak a folyósítás időpontjában érvényes árfolyamon átszámított svájci frank ellenértéke volt. Az induló ügyleti kamatláb 6,59 %, a teljes hiteldíj mutató 7,08 % volt. Az adós vállalta, hogy 240 hónapon keresztül minden hónap 20. napjáig havi 726,28 svájci franknak megfelelő forintösszeget fizet vissza a hitelezőnek.

[5] A kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képezte a törlesztési terv, az adott pénzügyi termékre irányadó Általános Szerződési Feltételek, a pénzügyi termékre általánosan irányadó Üzletszabályzat, az Opciós Szerződés és a Hirdetmény.

[6] A szerződés 11. pontja szerint a havonta esedékes, forintban fizetendő törlesztőrészlet nagysága árfolyamperiódusonként az aktuális forint/deviza árfolyama alapján került meghatározásra. Rögzítette azt is, hogy az árfolyamváltozásból eredő kockázatot az adós viseli. Az 5. pont értelmében a folyósítás és a szerződés aláírásának idejére esedékes devizaárfolyam változásainak függvényében változhat a törlesztőrészlet is.

[7] A felperes aláírta azt a szerződéshez tartozó, „Általános Tájékoztató a cég1 ügyfelei részére” címet viselő iratot (a továbbiakban: Általános tájékoztató), ami rögzítette, hogy a deviza alapon nyilvántartott kölcsönök esetében a havi törlesztőrészletek nagysága a deviza kamatlábak és az árfolyamváltozások miatt változhat. Tartalmazta a tájékoztató azt is, hogy figyelembe véve gazdasági környezetünk változásait, valószínűsíthető, hogy az adós havi törlesztőrészlete, illetve hátralévő tartozása emelkedni fog. Ezért kérte az alperes jogelődje, hogy abban az esetben válassza a deviza alapú konstrukciót az adós, ha a

jövedelme vélelmezhetően lépést fog tartani a várható árfolyamváltozásokkal, tekintettel arra, hogy az árfolyamváltozásból eredő kockázat őt terheli.

[8] Közbenső ítéletének jogi indokolásában az elsőfokú bíróság a felek szerződését az r.Ptk. szerinti fogyasztói és az r.Hpt. szerinti fogyasztási és lakossági kölcsönszerződésnek minősítette. Megállapította, hogy a szerződés az írásba foglalt tartalommal létrejött, rendezte a deviza elszámolás szabályait és a törlesztőrészletek meghatározását. Mind a kamatfizetési kötelezettséggel összefüggő, mind a teljesítési és folyósítási kötelezettségekkel kapcsolatos szabályok a szerződés részévé váltak azonosítható tartalmukkal.

[9] Az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás körében a fellebbviteli bíróság ítélezési gyakorlatát tekintette irányadónak, különösen a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.196/2021/4/II. számú végzését. Erre figyelemmel az alperes volt köteles bizonyítani, hogy tájékoztatási kötelezettségét teljesítette. Tanú1 és tanú2 a perbeli szerződés megkötésének körülményeire nem emlékeztek, csak általánosságban tudtak tanúvallomást tenni. Mivel a vallomások az írásba foglalttól eltérő vagy azt kiegészítő tájékoztatást nem bizonyítottak, az írásbeli kockázatfeltáró nyilatkozat tartalmának volt jelentősége a jogvita eldöntésénél, amit a felperes az okirati bizonyítékok alapján a kölcsönszerződés megkötése előtt kaphatott meg.

[10] A fellebbviteli bíróság hivatkozott törvénykezési gyakorlata alapján az adott tájékoztatás nem volt alkalmas arra, hogy biztosítsa az árfolyamkockázatnak az adós pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt, esetlegesen jelentős gazdasági következményeinek megfelelő megismerhetőségét. A devizában megállapított törlesztőrészletek forintban fizetendő ellenértéke emelkedésének a lehetőségéről adott tájékoztatás nem azonos tartalmú azzal, hogy az korlátlanul megnövekedhet, az adós jövedelmi, vagyoni viszonyait meghaladó mértékűvé válhat. A „magasabb forint összeg” konkrét adatok, számok, arányok nélküli meghivatkozása jelentheti azt is, hogy az csak nehezen viselhető, de teljesíthető fizetési kötelezettséget ró az adósra. A tájékoztatás nem tartalmaz szemléltető, a forint árfolyamának a svájci frankhoz képest lehetséges változásaira modellezett eseteket, sem részletes és informatív magyarázatot a deviza alapú kölcsönügyletekben rejlő, a forintügyletektől eltérő kockázatokra. A tájékoztatás nem a konkrét kölcsönszerződésből eredő árfolyamkockázat jellegének, legfeljebb a devizahitel lényegének a közérthető ismertetéséhez elegendő.

[11] A tájékoztatás így nem felel meg az EUB C-227/18., C-26/13., C-186/16. és C-51/17. számú határozataiban megfogalmazott követelményeknek. Ez pedig a feltétel tisztességtelenségét és így a szerződés érvénytelenségét okozza a Kúria Gfv.VII.30.090/2020/9. számú ítéletében, valamint az EUB C-776/19 – C-782/19. számú egyesített ügyekben hozott határozata alapján. Ezért az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: r.Pp.) 213. § (3) bekezdése alapján közbenső ítélettel állapította meg a keresettel érvényesített jog fennállását.

[12] A közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte az r.Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján.

[13] Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a tájékoztatás megfelelőségét. A kölcsönszerződés 7. és 11. pontja, valamint a külön okiratba foglalt kockázatfeltáró nyilatkozat alapján ugyanis a feltétel a fogyasztó számára világos és érthető volt, amit a Fővárosi Törvényszék is megállapított egy másik ügyben. Iratellenes az a megállapítás, hogy a tájékoztatás nem tér ki a kamat változásának hatására, mert erre kifejezetten felhívja a figyelmet. Az EUB C-227/18. számú végzése értelmében nem volt szükséges kifejezett figyelmeztetés arra vonatkozóan, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, a perbeli tájékoztató mindenben megfelel az EUB ítéleteinek.

[14] Iratellenes az a megállapítás is, hogy a felperes a kölcsönszerződés megkötése előtt kaphatta meg a kockázatfeltáró nyilatkozatot, mert arra már a kölcsönkérelem befogadásakor sor került. Hangsúlyozta az alperes, hogy a fogyasztót tájékoztatói kötelezettség is terheli az együttműködési kötelezettségéből fakadóan.

[15] Álláspontja szerint eljárási jogszabályokat is sértett az elsőfokú bíróság: az r.Pp. 213. § (1) bekezdését, valamint 221. § (1) bekezdését. Érdemben nem vizsgálta ugyanis a felperes elsődleges, az r.Hpt. 213. § (1) bekezdés a) és e) pontjára alapított kérelmét, és annak mellőzését sem indokolta. A bizonyítás eredményét az r.Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon értékelte, iratellenes megállapításokat tett, az okiratok mellőzésének nem adta indokát.

[16] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a döntés megfelel az anyagi jogszabályoknak, és eljárási szabálysértés sem történt. A perbeli szerződésből és a tájékoztatásból csak az tűnik ki, hogy az árfolyamváltozásból eredő kockázatot a fogyasztó viseli. Az, hogy a törlesztőrészlet változhat, nem megfelelő kockázatfeltárás, nem felel meg az EUB C-186/16., C-212/20., C-670/20., C-609/19. és C-776/19 – C-782/19. számú határozataiban megfogalmazott követelményeknek. A súlyos gazdasági következményekre vonatkozó figyelemfelhívás követelményét a Kúria is megfogalmazta a Jpe.I.60.015/2021/15. számú jogegységi hatályú határozatában. Az alperes nem közölte a felperessel, hogy a forint leértékelődése a kamatparitás elve alapján szükségszerű, a Bankszövetség is túlértékeltnek tartotta a szerződéskötés idején a forintot, és a Budapesti Értéktőzsde előrejelzése is forintgyengülésre utalt.

[17] Kifejtette, hogy a felperesnek egyetlen, marasztalásra irányuló keresete volt, amelynek két indokát jelölte meg: az árfolyamkockázatra vonatkozó feltétel tisztességtelenségét és az r.Hpt. 213. § (1) bekezdés a) és e) pontját. Mivel előbbi alapján érvénytelennek ítélte az elsőfokú bíróság a szerződést, a másik indokról nem kellett

rendelkeznie. Az elsőfokú bíróság nem tett iratellenes állításokat sem, a bizonyítékokat pedig figyelembe vette és megfelelően értékelte.

[18] A fellebbezés alaptalan.

[19] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta és a tényállást helyesen állapította meg, amiből helyes jogi következtetésre jutott. Nem történt eljárási szabálysértés sem, az elsőfokú bíróság eleget tett az r.Pp. 221. § (1) bekezdése által meghatározott indokolási kötelezettségének, és elbírálta az r.Hpt. 213. § (1) bekezdésére alapított keresetet is. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság ebben a körben szüksézáuan indokolta a döntését, de a határozat 7. oldal 3. és 4. bekezdése rögzíti, hogy a felek között az írásba foglalt tartalommal jött létre a szerződés, ami tartalmazza a deviza elszámolás szabályait, a teljesítéssel és a folyósítással kapcsolatos feltételeket és a törlesztőrészletek meghatározását. A közbenső ítélet tényállási részében az elsőfokú bíróság részletesen bemutatta azt is, hogy a kölcsönszerződés mely pontjai milyen tartalommal határozzák meg a kölcsön és a törlesztőrészletek összegét, utóbbiak számát és esedékességét. Mindezek alapján nem volt akadálya annak, hogy – az elsődleges kereset alaptalansága folytán – áttérjen a másodlagosként megjelölt érvénytelenségi ok vizsgálatára. Az r.Hpt.-re alapított kereset alaptalanságát kimondó részében egyébiránt érdemben nem is támadta a fellebbezés az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét, így azt az ítéltábla sem érintette.

[20] Az árfolyamkockázattal kapcsolatban helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az alperes jogelődje által nyújtott tájékoztatás nem felel meg a 2/2014. Polgári jogegységi határozatban és az EUB irányadó ítéleteiben rögzített követelményeknek. Kétségtelen, hogy a jogi indokolás bizonyos részei nem állnak összhangban a megállapított tényekkel és a perbeli tájékoztatással, így az alperes alappal kifogásolta azt a megállapítást, hogy a tájékoztatás nem tért ki a kamatváltozás hatásainak ismertetésére. Mindezek azonban nem érintik az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének helyes végkövetkeztetését és alapvetően helytálló indokait.

[21] Nem volt érdemi jelentősége annak, hogy a felperes – az alperes állításának megfelelően – már a kölcsönkérelem benyújtásakor megkapta-e az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztató iratot. Az elsőfokú bíróság fellebbezésben kifogásolt megállapítása (amely szerint a felperes azt a kölcsönszerződés megkötése előtt kaphatta meg) ugyanis nem mond ellent ennek az állításnak, és az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta és értékelte az okirat szövegét. Kellő időben megadottnak tekintette tehát a tájékoztatást, így nem annak pontos ideje, hanem tartalma volt jelentős a jogvita eldöntése során.

[22] A tájékoztatás tartalmi vizsgálata során az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a 2/2014. Polgári jogegységi határozatból, amit a Kúria Jpe.I.60.015/2021/15. számú jogegységi hatályú határozata azzal egészített ki, hogy annak 1. pontja azzal a kötelező értelmezéssel alkalmazható, amely szerint akkor megfelelő tartalmú az árfolyamkockázatról

nyújtott tájékoztatás, ha az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó a tájékoztatás alapján a szerződéshez kapcsolódó árfolyamkockázat tényén és mibenlétén kívül azt is felismerheti és értékelni tudja, hogy a nemzeti fizetőeszköz (a forint) árfolyama a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti deviza árfolyamához képest számára akár jelentős mértékben is kedvezőtlenül változhat, és ezáltal a fogyasztó fennálló tartozásának, a szerződés szerinti ütemezésben esedékessé váló fizetési kötelezettségének mértéke jelentősen megemelkedhet.

[23] Nem osztja az ítéltábla a felperes fellebbezési ellenkérelmében megfogalmazott azon álláspontot, hogy az alperes jogelődje a hivatkozott szakmai elemzések és gazdasági törvényszerűségek alapján előre láthatta volna a szerződéskötést követő árfolyamváltozásokat és erről tájékoztatnia kellett volna a felperest. Mind a 6/2013., mind a 2/2014. Polgári jogegységi határozatból az következik ugyanis, hogy a tájékoztatási kötelezettség nem terjed ki az árfolyamváltozás várható irányára, előre nem látható mértékére, a kockázat reális voltára, valószínűségére. Az árfolyam emelkedésének, csökkenésének nincs pontosan előre látható, kiszámítható mértéke, illetve korlátja, különösen hosszú időintervallum esetén. Ezt nem cáfolja az sem, ha a felperes által hivatkozott egyes előrejelzések az árfolyamváltozások tendenciáit illetően utóbb helytállónak is bizonyultak. A jövőbeni árfolyamváltozásokra vonatkozó becslés közlése egyébként sem egyeztethető össze az árfolyamkockázat korlátlanágával, hiszen egy ilyen tájékoztatás éppen azt a képzetet keltené a fogyasztóban, hogy csak meghatározott irányú és mértékű változással kell számolni.

[24] A kockázatteltárás tartalmával kapcsolatban ezzel szemben a Kúria eseti döntésekben is megjelenő újabb ítélkezési gyakorlata – az EUB C-51/17. számú ítéletével összhangban – annak tulajdonít kiemelkedő jelentőséget, hogy a tájékoztatásból az átlagos fogyasztó számára világosan és egyértelműen kitűnik-e, hogy gazdasági helyzetét rendkívül súlyosan érintheti az árfolyamkockázat (az elsőfokú bíróság által is hivatkozott Gfv.VII.30.090/2020/9. számú ítélet, közzétéve BH2021. 141 számon). Helytállón hivatkozott fellebbezésében az alperes arra, hogy az EUB C-227/18. számú végzése értelmében nem szükséges kifejezett figyelmeztetés arra nézve, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, ugyanakkor a Kúria már a BH2020. 151 számon közzétett határozatában hangsúlyozta, hogy nem megfelelő a tájékoztatás, ha a hitelező nem hívta fel az adós fogyasztó figyelmét arra, hogy akár a forint jelentős árfolyamgyengülése is előfordulhat, ami a fogyasztó által fizetendő törlesztőrészeket jelentősen megemelheti és a fogyasztót gazdaságilag nehéz helyzetbe hozhatja.

[25] Ez az értelmezés áll összhangban az EUB C-186/16. számú ítéletének azon megállapításával, amely szerint a 93/13/EGK irányelv által létrehozott védelmi rendszer azon az elven alapszik, hogy a fogyasztó az eladóhoz vagy szolgáltatóhoz képest hátrányos helyzetben van többek között az információs szintje tekintetében, ezért a szerződési feltételek világos és érthető megfogalmazásának, és következésképpen az átláthatóságnak az ugyanebben az irányelvben előírt e követelményét kiterjesztő módon kell érteni (44. pont). Ezért a pénzügyi intézményeknek elegendő tájékoztatást kell nyújtaniuk a kölcsönfelvevők számára ahhoz, hogy ez utóbbiak tájékozott és megalapozott döntéseket hozhassanak, és e tájékoztatásnak ki kell terjednie legalább a kölcsönfelvevő lakóhelye szerinti tagállam

fizetőeszköze súlyos leértékelődésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének a törlesztőrészekre gyakorolt hatására (49. pont).

[26] Helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli tájékoztatás ezeknek a követelményeknek nem felel meg. A nyilatkozat formájánál, elhelyezésénél fogva sem alkalmas a fogyasztó figyelmének felkeltésére. A felperes nem magát a kockázatfeltáró nyilatkozatot írta alá, hanem a kölcsönkérelmet, amelynek szövege utal az Általános tájékoztatóra. Ez utóbbi egy egyoldalas, apróbetűs szöveg, ami szerkezeti elkülönítés, alcímek vagy bármely kiemelés nélkül, egyéb mellett a személyes adatok felhasználásával vagy a Központi Hitelinformációs Rendszerrel kapcsolatos tájékoztatás mellett, egyetlen, négysoros bekezdésben utal az árfolyamkockázatra.

[27] A szövegből kitűnik ugyan, hogy az árfolyam- és a kamatváltozás kihat a fogyasztó terheire, és valószínűsíthető azok növekedése, de egyáltalán nem utal a forint súlyos leértékelődésének veszélyére és ennek az adós pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt jelentős következményeire. Ennek hiányában nincs érdemi jelentősége annak a figyelmeztetésnek sem, hogy a fogyasztó csak akkor válassza a deviza alapú konstrukciót, ha jövedelme lépést fog tartani az árfolyamváltozásokkal. Nem utal ugyanis a szöveg arra, hogy ezek a változások jelentős mértékűek is lehetnek, így a fogyasztónak valójában nincs mihez mérnie jövedelme esetleges jövőbeli változásait. Az irat tartalmából ezért kellően gondos és körültekintő eljárás mellett is legfeljebb arról lehetett tudomása a felperesnek, hogy az ügyletnek árfolyamkockázata van, de ez önmagában nem minősül megfelelő tájékoztatásnak a BH2020. 151 számú eseti döntésben is kifejtettek szerint, mivel az alperes jogelődje az árfolyamkockázat mibenlétére, valós voltára, súlyára nem hívta fel a figyelmet, a nyilatkozatból nem tűnik ki az esetleges jelentős tehernövekedés veszélye. Ebből következően az árfolyamkockázat mibenléte, adósi fizetési kötelezettségre gyakorolt hatása nem volt világos és nem volt érthető a fogyasztó számára.

[28] Nem osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját abban a körben, hogy konkrét adatoknak, számoknak, személtető eseteknek kellene szerepelniük a tájékoztatásban. Annak megfelelőségét ugyanis nem formális szempontok alapján kell megítélni pusztán azon az alapon, hogy számokkal, táblázatokkal vagy modellezett példák bemutatásával ábrázolja-e a hitelező a kockázatokat, hanem a maga összességében kell értékelni abból a szempontból, hogy az átlagos fogyasztó számára kitűntek-e belőle az árfolyamkockázat lehetséges súlyos gazdasági következményei. Bármilyen formát is választ a hitelező, annak figyelemfelhívó jellegűnek kell lennie és alkalmasnak arra, hogy az információs hátrányban lévő fogyasztó számára átláthatóvá váljanak az ügylet jelentős kockázatai, és így megalapozott döntést hozhasson az esetlegesen súlyos pénzügyi terhek vállalásáról.

[29] Kétségtelenül terheli a fogyasztót is az a kötelezettség, hogy a nagy összegű és hosszabb távra szóló ügylet jellegéhez, nagyságrendjéhez, a vállalt kockázat mértékéhez igazodóan tájékozódjon a szerződés megkötése előtt, a szerződési feltételeket tartalmazó okiratot - az átlagfogyasztótól elvárható gondossággal - áttanulmányozza, és ha a szerződésben olyan rendelkezéseket észlel, amelyeket nem ért, megfelelő magyarázatot

igényeljen. Erre helytállóan hivatkozott fellebbezésében az alperes. A bírói gyakorlat (Gfv.VII.30.090/2020/9. számú ítélet 42. pontja) értelmében azonban a fogyasztó ebben a körben megnyilvánuló esetleges mulasztása, gondatlan eljárása csak abban az esetben eshet a terhére, ha a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatás egyébként tisztességes tartalmú volt. A perbeli esetben pedig ez nem állapítható meg.

[30] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra következtetésre, hogy az árfolyamkockázat adós általi viselését előíró szerződési feltételek tisztességtelenek, ami az r.Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján a szerződés teljes érvénytelenségét okozza.

[31] A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét az r.Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A 4/2009. (XII. 14.) PK vélemény II.1. pontja alapján döntött a másodfokú perköltség viseléséről is. Az r.Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperes perköltségét, ami a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdése alapján – a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére figyelemmel megállapított – ügyvédi munkadíjból áll.

[32] A fellebbezés illetéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján 48.000 forint. Az alperes ezt meghaladó, 108.420 forint összegű illetéket fizetett meg átutalással, ezért a különbözet visszatérítését kérheti az adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

Budapest, 2022. május 25.

dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

dr. Csonka Balázs s.k.
előadó bíró

dr. Szunyogh Zsófia s.k.
bíró